

VÖRÖS ISTVÁN

I. ének

HEIDEGGER ELHIVATÁSA

1

*A lét mint küldeteses sors,
ami igazságot küld, rejtett
marad. A rejtett vakfolt a
szabadság szívéén. A szív
olyan szó, amit a kimondhatatlan*

*felvágott mellkasából tépnek
ki. A kimondhatatlan nem
létezik, de rejtett. Feltépni
a nemlétezőt annyi, mint*

*feltenni a lét értelmére irányuló
kérdést. A kérdés vakfolt.
A szabadság egy város,*

*egy vár. Nem lehet belőle
szabadulni, mert nincs bent senki.*

A senki sosem bent van, hanem kint.

2

*Az orvos elismerően Heideggerre
nézett. Maga nem lesz pap, de
nem lesz katona sem. Maga nem
beteg, de semmiképp sem egészséges.
Kórházba kerül. Mégsem lesz*

*bent, hanem kint. Ha kijön,
sem zárul le semmi. Új kezdetbe
kell fogjon. Egy vakfolt van
a szívén. Egy árnyék. Akaratom*

*ellenére föl kell mentenem
magát. A semmi mint akarat
és képzet, kérdezte Heidegger.*

*A semmi mint ott lét, ahol
nem vagyunk. Úgy sugárzik*

magából, mint betegből a láz.

3

*A várost szabadnak hívták.
A pap nevét nem ismerjük.
Az Úrét pedig kimondani tilos.
Az Úr a paphoz akart küldeni
valakit, de az angyalok*

*épp mindannyian a frontokon
jártak. A szárnyuk és a köpenyük
csücske kék volt a vértől.
A vér a sártól sűrű.*

*Magának kellett mennie.
Tudtam, hogy jössz.
Énnekem sejtelmem sem volt.*

*A derekam hasogat már reggel
óta. Nem akarom, hogy pap legyen.*

De ki? – És már ő sem akarja.

4

*Érdemes vele ennyit foglalkozni?
Nem érdemes, de ez a dolgom.
Te választottad, nem? – A semmi
tele van hozzám hasonlókkal,
ők löktek ki maguk közül.*

*A semmi párolog, mint a
higany, Uram? És föltennék
még egy kérdést: Most akkor
Te vagy, vagy nem vagy?*

*Egy mondatban háromszor
a vagy? Milyenek lehetnek
a prédikációid? Viszonylag*

*közel kerülök olyankor hozzád.
Jobb, ha a távolságban keresel,*

én sosem vagyok itt.

5

*Fölmásztam a könyvespolc tetejére
egy betűért, és lemásztam
onnan. Gyorsan ment. Egy perc
se telt bele, már az asztalon
volt. Aztán a betű mellé*

*még egyet tettem, kiforgattam
őket a síkból, pontosvesszővel
összecsavaroztam. Aztán
betűk a másik három oldalról is.*

*A kis dobozba faforgácsot
szórtam a hegyezőről, szárnyakat
hajtogattam kitépett könyv-*

*lapokból. Aztán beültem
a dobozba. És lassan*

a dolgok fölé emelkedtem.

6

*Nem lesz ebből se
pap, se katona, tiszte-
lendő atyám. Nézze
a merev pillantását.
A száján a jóindulatú,*

*de bárgyú mosoly úgy
ráng, mint egy festett
bajusz. Az arca túl
széles, a bőre sárga.*

*A gondolatai leragadnak
egy-egy szónál. Dadog.
Hajlama van a boldogságra,*

*de magát se érti, és folyton
egy nagy szürke köpenyből*

akar kibújni, ami nincs is rajta.

7

*Martint átszállították
a szívbetegek közül
az elmebetegek osztályára.
Ahol minden ágy ketrec.*

*A szobában egyedül van,
kilát a gesztenyefákra.
Szurokfigurákra gondol.*

*És a szurokfigurák
viszonozzák az érzéseit.*

Elkormosodik az ablaküveg.

8

*A kormos ablaküveghez
denevér verődik, mint
fénybe a lepke. A pap
ott ül Martin ágya
mellett, és gyóntatja.*

*A gyónás teletölti a
szobát, a falról potyog
a vakolat, a vakolat
alatt fehér falkukacok*

*mozognak. Martin a
pap kézfejen az ereket
figyeli, a pap az Úr*

*félregombolt ingére
gondol. Lehet,*

hogy elveszítjük a háborút?

9

*A lemosott ablaküveghez
lepke verődik, és lassan
átevez rajta. A szobában,
amerre repül, hideg üvegcsseppek
maradnak a padlón. Zsigmond
doktor odaül Martin ágyára,*

*a takarója alá nyúl.
Hideg üvegcsseppek hullanak
a kezére. Tudtam,*

*ez az ember egyszerre
férfi és nő. Vagy inkább*

*egyik sem? Csak egy nyaláb
gond, nem is idegszál?
A falról korom potyog,
a koromban szurokfigurák*

*mozognak. Martin a doktor
kézfején egy szűnyogot
figyel, a doktor az üvegkézzel*

*odacsap. Belátni most neki ezen
az ablakon egész a tudattalanjáig.*

Lehet, hogy ez a háború?

10

*Lehet, hogy ez a háború?
áll meg Martin a kórházkapuban,
avarégetés füstje kavarog a fák közt.
A fény belenyúlkal ebbe a kavargásba,
ebbe a köztbe. Ez nem*

*az én harcom, gondolja
Heidegger. Hanem kié, kérdezi
a mellette ügető szurokfigura.
Mért nem lehetek én pap?*

*Mert nincs benned szeretet.
Ez rossz hír, mondja és
belerúg a szurokfigurába.*

*A fekete labda a magasba
repül. Meggyógyultam, bár nem*

voltam beteg. És valahol leesik.

11

*A hónapos szoba egy hónap
egyedüllét után. Egymással
helyet cserélgető könyvek.
Lépegető asztal. Ágy,
ami saját magában alszik.*

*De mint a megfagyott mamut:
semmibe kitarított kutya,
mozdulatlan, bár nagyon
közel a mozgáshoz.*

*Merev, bár nagyon közel
a töréshez. A kanári
áll a levegőben.*

*Sokáig elvoltam? néz szét
Heidegger. Az előszobapadlón*

behívó polgári szolgálatra.

